

EEEEEEEEEEEEEEEEE || अध्याय ४८ || EEEEEEEEEEEEEE

॥ अथ श्रीसार्वांसच्चरीत ॥ अध्याय ४८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ श्रीकुलदेवतायै नमः ॥
 श्रीसीतारामचंद्राभ्यो नमः ॥ श्रीसदगुरुसार्वानाथाय नमः ॥ आतां हो अध्याय करतना सुखात ।
 जाचे विशिं आदर अत्यंत । अशें श्रोता विचारपाक लागत । गुरु काय सदगुरु श्रीसार्व ॥१॥
 सांगतां ताच्या समाधाना खातीर । सदगुरुचें लक्षण थोडे भितर । जातूतल्यान श्रीसार्वांचरण
 पल्यल्यार । मेळटल्यो खुणो सदगुरुच्यो ॥२॥ घडयतात जे वेद अध्ययन । वा सय शास्त्रांचें ज्ञान । करून दितात
 वेदान्त निरुपण । जाणकार म्हणिनात ताका सदगुरु ॥३॥ कोण एकलो स्वास कोंडटा । रागीट मुद्रा धारण करता ।
 ब्रह्म अनुवादान श्रोत्यांक रिङ्गयता । जाणकार म्हणिनात ताका सदगुरु ॥४॥ शिश्यांक शास्त्रोक्त मंत्र दितात । जप
 करपाची आज्ञाय करतात । फळप्राप्ती मात केन्ना जायत । विस्वास ना चित्तांत कोणाकूच ॥५॥ तत्त्वनिरुपण भोव
 रोसाळ । उतरांचें ज्ञान अगळपघळ । स्वानुभवाचो मात दुकळ । ज्ञान पोकळ तें उतरांचें ॥६॥ आयकना फुडें निरुपण
 नीट । दोनूय भोगांचो येतलो वीट । पूण अणभवाची रुच शुद्द । अणभवपी तोच करता प्रकटूय ॥७॥ आसून
 उतरांचो ज्ञानी पूर्ण । अणभवान समक्ष दाखयता संपूर्ण । ताकाच शिश्यप्रबोधनाचो अधिकार पूर्ण । म्हणचो सदगुरु
 ताकाच ॥८॥ अणभव जातूत ना स्वताकूच । तो किंतें दितलो शिश्यांक । जाका ना प्रत्यक्ष अणभव कसलोच ।
 म्हणचो न्हय सदगुरु केनाच ॥९॥ शिश्या कडल्यान सेवा घेवची । सपनांतूय धरिना जो इत्सा ताची । उरफाटी
 शिश्या खातीर कूड झरोवपाची । इत्सा जाची, खरो सदगुरु तोच एक ॥१०॥ शिश्य म्हणल्यार किकोंत । गुरु किंते
 EEEEEEEEEEEEEE || श्रीसार्वांसच्चरीत ॥ EEEEEEEEEEEEEE ६५४

तो श्रेष्ठांतं श्रेष्ठ । अशा अहंकारा विरयत । तोच सद्गुरु वित्कारी ॥११॥ शिश्य तोय पूर्णब्रह्म । ताचे विशिंय पुत्रप्रेम ।
 इत्थिना ताचे पसून 'योगक्षेम । सद्गुरु तो परम श्रेष्ठ जगांत ॥१२॥ परम शांतीचे जें 'निधान । विद्वत्तेचो जंय ना
 अभिमान । लहान व्हड समसमान । तेंच सद्गुरुस्थान वळखुचे ॥१३॥ अशी ही सर्वसादारणा । सद्गुरुचीं संक्षिप्त
 लक्षणां । सांगलीं हांवें अनन्य शरणां । श्रोत्यां खातीर संकलीत ॥१४॥ धादोसले दोळे साईदर्शनान । त्या भाग्यवंतांक
 लागून । हांव कितें आनीक सांगपाक शकन । सद्गुरु लक्षण हें सत्य ॥१५॥ जल्मोजल्मीचें पुण्य अतिशय । गांठीक
 आसलो ताचो 'संचय । म्हणुनूच मेळळे आमकां हे पांय । ह्या सद्गुरुराय श्रीसाईचे ॥१६॥ पूर्ण तारुण्यांतूय
 कसलोच ना संग्रह । निराधार, ना भेस ना 'गृह । तंबाखू चिलीम होच कितें तो संग्रह । निर्धार मनाचो
 आकांताचो ॥१७॥ अठरा वर्साची आसतना पिराय । तेन्नाच्यानूय पूर्ण 'मनोजय । सदांच एकांतांत रावचें निर्भय ।
 लावन लय स्वरुपांत ॥१८॥ पळोवन भक्तांची आवड शुद्ध । "भक्तपराधीन हांव" हें 'ब्रीद । भक्तांक दाखोवपाक
 स्पश्ट । वावुरता जो भक्तप्रेमा पासत ॥१९॥ जय परब्रह्मा सनातना । जय दीन उद्धारका प्रसन्नवदना । जय
 चैतन्यघना 'भक्ताधिना । दी तुजें दर्शन निजभक्तांक ॥२०॥ जयजयाजी द्वंद्वातीता । जयजयाजी अव्यक्तव्यक्ता ।
 सर्वसाक्षी 'सर्वातीता । कळपाक कुस्तार सगल्ल्यांक ॥२१॥ जय जय भवसंतापहरणा । जय जय भवगजविदारणा ।
 जय जय आश्रितप्रेमपुर्णा । संकट निरसना सद्गुरुराया ॥२२॥ तुवें जातकूच अव्यक्तांत एकरूप । आकारान
 वगडायले आपले 'रूप । तुजें मात भक्तकल्याण करप । सोंपना देह दवरलो तरीय ॥२३॥ देहांत आसतना जें जें
 करीत । तेंच एकरूप जातकूच अव्यक्तांत । तेच अणभव आयजूय घेतात । जे लागल्यात तुजे भक्तीक ॥२४॥

१. निर्वाह. २. भांडार. ३. सांठो. ४. घर. ५. ठाम मनाचो. ६. उत्तर. ७. भक्तांच्या अधीन आशिल्ल्या. ८. विशाळ. ९. निराकार जालो.

निमीत करून तुवें ह्या पामराक । अज्ञान काळखाचें निरसन करपाक । प्रगट केलो निजचरित्र सूर्याक । समर्थ जो
 भक्तउद्घारणाक ॥२५॥ आस्तिक्यबुद्दी श्रद्धास्थिती । हीच भक्ताची हृदया पणटी । प्रेमस्नेहान पेट्यात वाती ।
 प्रगटली ज्ञानज्योती ॥२६॥ प्रेमा बगर पोकळ ज्ञान । ताचें कोणाक कसलें प्रयोजन । प्रेमा बगर ना समाधान ।
 प्रेम आसचें अभंग ॥२७॥ कितलें वर्ण प्रेमाचें महिमान । ताचे मुखार हेर कस्पटा समान । गांठीक नासतना प्रेम
 गहन । आयकप, वाचप निर्फळ ॥२८॥ प्रेमा सरींच नंदता भक्ती । थंयच सगली शांती विरक्ती । थंयच फाटल्यान
 तिश्टता मुक्ती । निजसंपत्तीच्या वांगडा ॥२९॥ प्रेम उपजना भाव नासून । भाव थंयच देव जाण । भावाच्या पोटांत
 प्रेम पूर्ण । भावूच कारण तरपाक संवसार ॥३०॥ गंगेच्या उदका सारके पवित्र । परम गोड हें साईचरित्र । ताणेंच
 आपलें सजयलें स्तोत्र । निमताक कारण हो हेमाड ॥३१॥ आयकतकूच हें साईसच्चरीत । आयकुपी, सांगपी
 नित्यपूत । पापपुण्याचो जाता धात । नित्यमुक्त दोगूय ॥३२॥ भाग्य आगळें आयकल्यार श्रोत्र । भाग्य आगळें
 सांगप्याचें मूख । धन्य हें श्रीसाईस्तोत्र । भोव पवित्र तांच्या भक्तांक ॥३३॥ जावन जे शुद्धचित्त । सद्भावान
 आयकतात चरीत । तांचे सगले मनोरथ । जातले फळादीक सदांच ॥३४॥ परम भावार्थान आदरपुर्वक । आयकतात
 ह्या सच्चरिताक । म्हज्या चरणांची भक्ती आपसूक । घडटा तांकां तत्काळ ॥३५॥ भक्तिभावान साईचरण । उठना
 बसतना साईस्मरण । जावं दी पोटभर इंद्रीय आचरण । सहज संवसार तरण रोखडेंच ॥३६॥ भक्तचातकांक
 निजजिवन । अशें हें साईसच्चरीत कथन । श्रोत्यांनो आयकले उपरांत मनन । करात देवूळ श्रीकृपेचें ॥३७॥ जावन
 जागरूक पुरायेन । श्रोत्यांनी केल्यार श्रवण । सहज जाता भवतरण । कर्मबंधन तुटून ॥३८॥ आसू, दिसतलें मनांत

१. गरज. २. नाश. ३. कान. ४. इत्सा, मनोकामना.

श्रोत्यांक । केन्ना तरी करतलो हो आरंभ कथेक । सौंपयतां तांची उमळशीक । थांबयतां आतां हें प्रस्तावन ॥३१॥
 फाटल्या अध्यायांत जालें कथन । वैर हन्त्या आनी रीण । हीं पावोवपाक खात्रेन । पडटा घेवचो पुनर्जलम ॥४०॥
 नासता ताका पुर्वस्मरण । पूण ह्या संतांक केन्नाच ना विस्मरण । करतात भक्ताचें संकश्ट निवारण । आसलो जरी
 जल्मांत कसल्याय ॥४१॥ तसलीच आतां दुसरी कथा । दितना घेतना उठठां बसतां । संतचरणी विस्वास दवरतां ।
 पावतात निजभक्त सफलटायेक ॥४२॥ कार्य आरंभ करपाक वतना । आदीं स्मरल्यार हरिगुरुचरणा । तोच करता
 चिंता निवारणा । कार्यांत निजदक्षता दवरल्यार ॥४३॥ कार्य मात हांव करतलों । समर्थ हरी गुरु फळ दितलो ।
 असो विस्वास जो धरतलो । जातलो पार ‘बेडा’ ताचो ॥४४॥ संत वयल्यान उग्र दिसतात । पूण भितरल्यान परम
 दयाळू आसतात । भक्त जे धीर धरून रावतात । जाता अखेरेक कल्याण तांचें ४५॥ शाप, ताप संवसार मायेक ।
 सत्संगाचो मेळटकूच सांगात । थंयचे थंयच वतले लयाक । म्हणुनूच चरणांचेर जावचें तल्लीन ॥४६॥ सविनय
 आनी ‘अनुद्धत । जावन संत चरणांचेर शरणागत । मागचें तांचे कडेन निजगुजहीत । दितले चित्तस्वाथ्य ते
 सदांच ॥४७॥ अल्प गिन्यानाचो अभिमान । संतवचन मानता कस्पटा समान । जाता ताचें आदीं कर्शे लुकसाण ।
 विस्वास दवरतकूच कल्याण हमखास ॥४८॥ शुद्धमन पूर्ण भावार्थान । खन्या संतांचे धरतकूच चरण । अखेरेक तो
 उरता निर्मुक्त जावन । अगाध योग्यताय संतांची ॥४९॥ ह्या अर्थाची बोधक कथा । आयकात दवरून सादुरता ।
 स्वानंदनिर्भर जातले श्रोता । तसोच धादोशी सांगपीय ॥५०॥ वकिल एक अक्कलकोटाचे । सपटणेकर नांव जांचें ।
 आयकात अणभव तांचे । मन खुशालभरीत जातलें ॥५१॥ वकिलीचो रात आनी दीस । करीत आसतना ते अभ्यास ।

१. नम्र.

॥श्रीरामार्द्धमच्चरीत्॥

मेरो विद्यार्थी शेवडे एक दीस । केली वासपूस दोगांयनी ॥५२॥ हेर वर्गमित्रूय आयले । थंयच कुडींत एकठांय
बसले । प्रस्तु आपसांत विचारपाक लागले । घेवपाक उजळणी अभ्यासाची ॥५३॥ पळोवचें खंय चुकता कोणाचें ।
उत्तर बरोबर येता कोणाचें । तितलेंच उजळण अभ्यासाचें । मेळटा चालना मनाकूय ॥५४॥ शेवडे सगल्यो जापो
चुकले । विद्यार्थी सगले म्हणपाक लागले । कशे हे परिक्षा दितले । अभ्यास अर्दकुटो सगलोच ॥५५॥ केलो जरी
तांणी 'उपहास । शेवड्यांचो पूर्ण विस्वास । अर्दकुटो जरी अभ्यास । वेळार पास आपूण जातलोंच ॥५६॥ हांवें जरी
केलोना अभ्यास । म्हाका म्हजो श्रीसाईच । बशिल्लो आसा करपाक पास । हुसको हांवें करचो कित्याक ॥५७॥
आयकतकूच ह्या उत्तरांक । अजाप दिसलें सपटणेकरांक । कुशीक व्हरून शेवड्यांक । लागले ते विचारपाक ॥५८॥
सांगात हे श्रीसाई कोण । जांचे तुमी अशे गायतात गूण । जांचेर तुमचो विस्वास पूर्ण । आसात खंय हे
श्रीसाई ॥५९॥ मारीर बाबांची महती पुरायेन । केली कथन शेवडेन । तशेंच पूर्ण आत्मविस्वासान । म्हणलें तांकां
नमलायेन ॥६०॥ नामनेच्या नगर जिल्ल्यांत । थंयच्या शिरडी गांवांत । फकीर एक बसला मशिर्दींत । सत्पुरुश भोव
नांवाजतो ॥६१॥ संत जाग्याजाग्यार अनेक । पूण पुण्य जर नासत गांठीक । सोदलें कितलेंय जरी मेळपाक । येना
योग तांकां मेळपाचो ॥६२॥ विस्वास म्हजो तांचेर पूर्ण । करतले ते तेंच येतलें घडून । उलयतले तेंच जातलें
सत्यवचन । चुकचें ना तें केन्नाच ॥६३॥ अंदूं कितलेय केले जरी 'प्रयास । जावचो ना हांव परिक्षेंत पास । मात
फुडल्या वर्सा हमखास । जातलों पास हें त्रिसत्य ॥६४॥ आसा म्हाका हें तांचें आस्वासन । तांचेर म्हजो भरवंसो पूर्ण ।
जावचें ना तांचें फट वचन । दवरल्या गांठ ही हांवें बांदून ॥६५॥ हातूंत अजाप तें कसलें । पेपर तर जायतूच रावतले ।

१. फकांडा० २. यत्न०

हास्यास्पद हें उलोवप दिसिलें । दुबावा विरयत सपटणेकरांक ॥६६॥ दुबावान भरलें तांचें मन । तांकां हें कशें
 आवडत कथन । आसूं, शेवडे गेले थंयच्यान । आयकात तें वर्तमान फुडलें ॥६७॥ फुडें अणभवाक आयलें । शेवडे
 जें उलयिल्ले । दोनूय परिक्षा पास जाले । अजाप जालें सपटणेकरांक ॥६८॥ फुडें धा वर्सा उपरांत । सपटणेकर
 जाले दुखेस्त । संकश्ट तांचेर आयलें अचकीत । निरशेवन गेले ते पुराय ॥६९॥ वर्स एकुणीसशें तेराक । अपुरबायेच्या
 एकल्याच पुताक । मरण आयलें जावन दुयेंस एक । उबगलो सामको संवसाराक ॥७०॥ पंढरपूर गाणगापूर धरून ।
 तिर्था सगलीं जालीं भोंकून । तरीय मेळळेना सूख समाधान । वाचलो उपरांत वेदान्त ॥७१॥ अशेच कांय दीस गेले ।
 घडये मन शांत जातलें । म्हणून वाट पळयत रावले । उगडास जालो उतरांचो शेवडेच्या ॥७२॥ शेवडेचो निश्चेव
 कितलो । साईचरणीं विस्वास कितलो । आपुणूय दर्शनाक वतलों । आयलो विचार तांच्या मनांत ॥७३॥ वर्स
 एकुणीसशें तेरांत । संतदर्शनाचो धरलो हेत । शिरडीक वचपाचो जालो बेत । सरलो भायर घेवन भावाक ॥७४॥
 निमीत शेवडेंचें स्मरण । वंदुपाक आपले चरण । साईनूच केले तांकां ‘पाचारण । आयकात तें शांत चित्तान ॥७५॥
 पंडितराव ह्या वहडल्या भावाक । घेवन आपल्या सांगाताक । सपटणेकर संतदर्शनाक । लागले वाटेक
 शिरडीचे ॥७६॥ आसूं, ते दोगूय थंय पावले । पावना फुडें दर्शनाक गेले । पयसल्यान श्रींचें दर्शन जालें ।
 खुशालभरीत परम ॥७७॥ पयसल्यान ती दोळे भेट । जातकूच बेगोबेग गेले ‘निकट । दोगूय जोडून नमळायेन हात ।
 रावले मुखार बाबांच्या ॥७८॥ दोगूय ते भोव नमळायेन । आयले बाबांक शरण । श्रीफळ चरणांचेर औंपून । बसले
 भक्तीन फुड्यांत ॥७९॥ श्रीफळ औंपतकूच चरणांचेर । बाबा तिडकले सपटणेकरांचेर । “चलूंक लाग” ह्या

१. आपोवन व्हेले. २. लागर्गीं.

॥श्रीसार्वसच्चरीता॥

॥ अध्याय ४८ ॥ श्रीसाईसच्चरीता ॥
 उत्तरांनी धिक्कार । करीत सपटणेकरांचो ॥८०॥ सपटणेकर जाले चिंतेस्त । जावचे कित्याक बाबा संतप्त । आयलो
 विचार तांच्या मनांत । हेत तो जाणून घेवपाचो ॥८१॥ दर्शनान जे जावपाचे प्रसन्न । तेच ह्या उत्तरांनी खिन्न ।
 चिंतेस्त मनान तोंड सकयल घालून । बसले कडेक सरून फाटीं ॥८२॥ आतां कोणा कडेन वच्चें । कोणा भक्ताक
 विचारचें । कशें बाबांच्या मनांतले कळचें । विचार हेच लागले घोळपाक ॥८३॥ अशी तांची पळोवन हालत ।
 कोणाक तरी आयली काकुळट । धाडले बाळा शिंप्याच्या सोदांत । करतले ते समाधान म्हणून ॥८४॥ वचून तांचे
 कडेन सपटणेकर । सांगपाक लागले खबर । म्हणलें बाबांनी म्हजो धिक्कार । कळना केलो कित्याक ॥८५॥ तुमी
 तरी म्हजे वांगडा येवचें । दर्शन सुसेगारीन मेळोवन दिवचें । बाबांनी आपलें रागणे सोडचें । कृपेक पात्र करचे
 आमकां ॥८६॥ आसूं, हें बाळान मान्य केलें । सपटणेकर हुसक्यामेकळे जाले । फोटे बाबांचे विकते घेतले । गेले
 दर्शनाक बाबांच्या ॥८७॥ बाळा शिंप्याच्या सांगातान । फोटे आपल्या हातांत घेवन । मागीर ते बाबां कडेन दिवन ।
 केली विनवणी बाबांक ॥८८॥ कितें देवा हें कसलें चित्र । पळोवन बाबा दीत उत्तर । हो फोटू आसा हाचो यार ।
 बोटान सपटणेकर दाखयत ॥८९॥ अशें म्हणून बाबा हांसले । हेर भक्तूय हांसपाक लागले । बाबा, सांगात न्हय
 गुपीत हातूतले । म्हणलें बाबांक बाळान ॥९०॥ तेन्ना सपटणेकरांक बाळान । म्हणलें तत्काळ घेयात दर्शन । ते
 जेन्ना रावले हात जोडून । “चल हट” उतरां आयकलीं ॥९१॥ तींच आदलीं उतरां परत । सोडिनात कशीच म्हजी
 फाट । आतां कितें करचें म्हणीत । अजापले बहू सपटणेकर ॥९२॥ मागीर ते दोगूय जोडून हात । बाबां मुखार
 आसतना तिश्टत । “वचात हांगाच्यान चलूकू लागात” । आज्ञा अशी दिली तांकां बाबांनी ॥९३॥ आज्ञा तुमची

चिंतलें वचपाचें शिरडीक ॥१०७॥ रोखडींच दोगांय लागलीं वाटेक । दुसऱ्या दिसा पावलीं शिरडीक । पावतकूच
 मशिदींत गेलीं दर्शनाक । पूण बाबा तेना गेल्ले व्हाळाचेर ॥१०८॥ बाबा परत ये मेरेन । दोगांय थंयच रावलीं बसून ।
 वाटेक तांचे नदर लावन । रोखडेच आयले बाबा मागीर ॥१०९॥ मुर्ती जी पळयिल्ली दृश्टांतांत । तीच पळोवन
 प्रत्यक्ष फुड्यांत । अस्तुरी ती जाली अजापीत । उरली तांकां पळयतूच ॥११०॥ जातकूच बाबांचे पांय धुवून ।
 अस्तुरी ती गेली घेवंक दर्शन । करून साईचरणांक अभिवंदन । बसली पळयतूच तटस्थ ॥१११॥ पळोवन तिची
 नमळाय । बाबांच्या मनाक खुशालकाय । हळूच आरंभली कथा तांणीय । व्यथा निवारूंक तिचीच ॥११२॥ तेना
 नित्यक्रमा प्रमाण । बाबा आपलीच कथा सविस्तरपणान । सांगपाक लागले प्रेमळपणान । थंयच्या एका
 तिरायताक ॥११३॥ पळोवंक गेल्यार तिची कथा तेना । तिकाच सांगपाची आसतना । तिचे होजीर तिसऱ्याक
 सांगतना । आयकली शांत चित्तान ते अस्तुरेन ॥११४॥ “म्हजे हात पोट कमर । बच्याच दिसांच्यान दुखतालीं खर ।
 वखदां करून आयलो बेजार । तरीय मेळना मुक्ती दुखण्यांतल्यान ॥११५॥ वाजेलों हांव वखदां घेवन । तरीय येना
 कसोच गूण । पूण आतां दिसलें बरें आपले आपूण । जशें कितें घडलें अजापूच” ॥११६॥ अशी कथा सांगतना
 तिरायताक । अस्तुरेच्या नांवाचो करिनासतना उल्लेख । तिचीच ती गजाल एकान एक । संबंद आसलो
 तिचोच ॥११७॥ फुडें एक दोन म्हयन्यां उपरांत । बाबा तिचे विशीं जें कितें उलयत । सोंपल्यो त्यो पिडा संपूर्णत ।
 तेना अणभव पटलो तिका ॥११८॥ पूर्ण जाली अस्तुरेची कामना । सपटणेकर मागीर दर्शन घेतना । तांची आदली

“चल हट्” संभावना । केली बाबांनी परतूय तशीच ॥११९॥ कळना कितें म्हजी चूक । धिक्कारतात म्हाका बाबा
 अचूक । नमस्कार करतना उत्तर एक । थारावीक तांचें म्हजे खातीर ॥१२०॥ कसलो म्हजो कर्मभोग । कित्याक
 म्हजेरुच हो राग । हेरांचो तांकां कितलो मोग । पळयतां प्रत्यक्ष सगलें हांव ॥१२१॥ पळोवंक गेल्यार दीसरात ।
 बाबां भोवतर्णीं आसताले भक्त । खोशयेची थंय दिवाळी नित्य । म्हज्याच नशिबांत “चल हट्” कित्याक ॥१२२॥
 घडये म्हजीं पापां । वाडून पावल्यांत विकोपा । म्हणून जायना कृपा । म्हजेर अजुनूय ही बाबांची ॥१२३॥
 सुरवातीक हांव बाबां विशीं । आसलों भोव दुबावी । म्हणुनूच घडये असल्या उपार्यीं । बाबा दाखयताले म्हाका
 सुवात ॥१२४॥ म्हणून केलो मनाचो निर्धार । अनुग्रह बाबांचो जायना तोंवेर । थंयच वृत्ती दवरून स्थीर । रावचें
 शांत मनान ॥१२५॥ त्रिवीध तापांनी तापिल्लो । वयल्यान साईंच्या दर्शनाक भुकेल्लो । असो कोण केन्ना परत
 गेलो । घडूक ना अशें केन्नाच ॥१२६॥ तरीय जाले ते सामके खिन्न । लागना गोड खाणजेवण । लागना गोड गमन
 आगमन । लागना दोळोय न्हिदल्यार ॥१२७॥ पळोवन नात कोण लागसर । बाबाच एकले आसात खाटीचेर । संद
 घेवन ती सत्वर । धरचे चरण श्रीसाईंचे ॥१२८॥ करून असो विचार । धांवत गेले सपटणेकर । घेतलें घालून चरणांचेर ।
 केलो अभिशेक दुकांचो ॥१२९॥ दवरतकूच माथें चरणांचेर । बाबांनी दवरलो हात तकलेचेर । पांय चेपपाक लागले
 सपटणेकर । आयली धनगर अस्तुरी तेना एक ॥१३०॥ अस्तुरी ती येतकूच थंयसर । रगडपाक बसली बाबांची
 कमर । बाबा सदांच्या क्रमा प्रमाण । लागले करपाक खबरो तिचे कडेन ॥१३१॥ खबरेचो ते चमत्कार । लक्ष दिवन

१. तगशक.

EEEEEEEEEE EEEEEE EEEEEE || अध्याय ४८ || EEEEEEEEEE EEEEEE EEEEEE
 सपटणेकर । आयकता तें उलोवप जाल्यार । अक्षरान अक्षर खबर तांचीच ॥१३२॥ जरी ह्यकार धनगरीण दीत ।
 सपटणेकर अजापभरीत । आपलीच खबर बसले आयकत । तातूंत ते विस्मीत अंतरांत ॥१३३॥ गजाल ती एका
 वाणयाची । प्रत्यक्षांत मात आसली तांची । तातुंतूय तांच्या सर्गेस्त पुताची । आयली खबर मरणाची ॥१३४॥
 कोणेय भोव वळखीच्यान । सोयन्याक करची कथन । जलमा सावन मरणा मेरेन । सांगली तेच तरेन
 पुरायेन ॥१३५॥ अस्तुरेक करताले कथन । नासलो तिचो जंय संबंद इल्लो पसून । ती तर बापाय पुताची पुरायेन ।
 विशय सगलो दोगांचोच ॥१३६॥ आसू, आपलीच कथा अशे तरेन । आयकून सपटणेकर साईमुखांतल्यान ।
 अजापलो भोव काळजांतल्यान । वाडलो आदर साईचरणांचेर ॥१३७॥ दिसलें तांकां व्हड कवतूक । कशी ही खबर
 बाबांक । पूण जसो करतलामलक । तशे जाणटात बाबा सगलें ॥१३८॥ ब्रह्मस्वरूप स्वता आपूण । विश्व हें तांचें
 कुटुंब जाण । किंबहुना विश्वूच नटलां पूर्ण । तीच ही खूण साईची ॥१३९॥ एकात्मतेचो विस्तार । तोच जाणात
 साईचो अवतार । तांकां कसलें अपपर । स्वताच पुराय विश्वरूप ॥१४०॥ तल्लीन जालो जो परपुरुशा । ताका
 कसली द्वैतभाशा । दृश्टा दर्शन नाजाल्यार दृश्या । स्पर्श करता आकाशाक जसो लेप ॥१४१॥ बाबा म्हान अंतर्ज्ञानांत ।
 अशें येतकूच तांच्या मनांत । कितें तांकां लेखून उलयत । आयकात आतां सज्जनांनो ॥१४२॥ बोट तांचे वटेन
 दाखयत । बाबा उलयले जावन अजापीत । “मारलो म्हणटात हांवें हांचो पूत । दवरात हो आरोप म्हजेर” ॥१४३॥
 हांव लोकांच्या भुरग्यांक मारतां । हो कित्याक मशिदींत येवन रडटा । बरें हांव आतां अशें करतां । हाडटां पोटांत

॥**श्रीमार्द्वमच्चरीति**॥ ६४

भुरगो ताचो ॥१४४॥ जसो मरण आयिल्ल्या रामदासाक । दिलो परत ते अस्तुरेक । तसोच परत हाच्या पुताक ।
 घालतां ताच्या हांव पोटांत” ॥१४५॥ अशें आयकून सपटणेकर । तिश्टत बाबां कडेन लावन नदर । मस्तकाचेर
 ताच्या दवरून कर । दिलो धीर ताका बाबांनी ॥१४६॥ म्हणले “हे पांय पोरणे खूब । हुसको तुजो जालो पयस ।
 भरवंसो पूर्ण दवर म्हजेर । जातलो कृतार्थ रोखडोच” ॥१४७॥ पांय बाबांचे चेपतना । उतरां म्हौंवाळ आयकतना ।
 सपटणेकर सद्गतीत जाले तेन्ना । चरण अभिवंदन करीत ॥१४८॥ आयले अश्टभाव दाटून । खोसयेच्या दुकांनी
 दोळे भरून । तातूं धुयले बाबांचे चरण । केलो अभिशेक प्रेमान मागीर ॥१४९॥ परत बाबांनी मस्तकार हात ।
 दवरून म्हणले बस आतां शांत । तेन्ना सपटणेकर बिराडार परत । आयले खुशालभरीत मनान ॥१५०॥ निवेद्याची
 तयारी पूर्ण करीत । दिलो धुवेच्या हातांत । पुजा आरती जाले उपरांत । ताट तें सारीत बाबां मुखार ॥१५१॥ मागीर
 उदक सोडून ताटाक । विधी सयत हात लावन दोळ्यांक । प्राण अपान व्यान आदीक । ओंपून मागीर भेट्यलो
 बाबांक ॥१५२॥ मागीर नित्यक्रमा प्रमाण । बाबांनी ताटाक हात लावन । निवेद्य जेन्ना घेतलो स्विकारून । खोशी
 उपाट सपटणेकरांक ॥१५३॥ मागीर थंयचे हेर भक्त । आसले बाबांच्या पांयां पडत । रिगले सपटणेकर ते गर्देत ।
 परत करपाक नमस्कार ॥१५४॥ आसूं, अशे ते गडबडींत । मस्तकाक मस्तक आपटत । बाबा तेन्ना सपटणेकरांक
 पळयत । सांगीत कशे सवकासायेन ॥१५५॥ आरे कित्याक परत परत । रावला नमस्कार करीत । केलो तो पुरो एक
 फावट । भक्तीभावान ॥१५६॥ आसूं, ते रातीं आसली चावडी । सपटणेकरान भोव आवडीं । वचून धरली पालखी ।
 घेतली खांद्यार नमळायेन ॥१५७॥ आसूं, ही चावडी मिरवणूक । आसा खबर आदींच श्रोत्यांक । तरीय पडटा परत

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || अध्याय ४८ || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE
 मुरलीधर । आनीक दोग भास्कर दिनकर । हांच्या सांगातान सपटणेकर । जाले खुशालभरीत ॥१७२॥ मागीर तांणी
 घरकान्नी सांगातान । साईंक करून वंदन । मनाक थिराय मेळोवन । कृतकृत्य जावन परतलीं ॥१७३॥ कथा
 सांगाची संकलीत । आर्द्दी आसलो हेत मनांत । मात बरोवन घेताले साईंनाथ । तातूत ग्रंथ हो विस्तारलो ॥१७४॥
 तांकां हो हेमाड शरण । फुडले कथेचें आख्यान । तात्पर्य कळपाच्या हेतान । दिग्दर्शन करतां श्रोत्यांक ॥१७५॥ कथा
 फुडली हाचे परस्मूय गोड । चमत्काराची जाका आवड । अशा एका भक्ताचे कोड । पूर्ण केले ज्युस्त साईंनी ॥१७६॥
 लोक सांगतात साईंचे गूण । दोश पळोवपी पळयता अवगूण । स्वता ना सुवार्थ परमार्थ परायण । दोषैकदर्शन हेत
 मनांत ॥१७७॥ आसत साईबाबा संत । जाल्यार ते म्हाका दितले 'प्रचीत । नाजाल्यार मानचों ना तांकां यत्किंचीत ।
 आयले बगर म्हाका अणभव ॥१७८॥ फक्त परिक्षा पळोवपाक वतात । तांच्योय इत्सा पूर्ण जातात । हीच कथा
 फुडल्या अध्यायांत । आयकतले श्रोते भावार्थी ॥१७९॥ संतसज्जनानो तुमच्या आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त
 हेमाडपंतान । जय अणकारीत श्रीसाईसच्चरितांतल्यान । दुबावीत भक्तांक अनुग्रह नांवाचो हो अढठेचालिसावो
 अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरुसाईनाथार्थार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

○ ○ ○

१. अणभव. २. मात पसून.

EEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || श्रीसाईसच्चरिता ॥ EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE (६६७)